

זמנים בשנה שהיו הכהנים ומשפחות מסוימות בישראל מתנדבים עצים להביא למערכה על גבי המזבח.

ואותם זמנים היו להם יום טוב, שאסור להם בהספד ובתענית.

ומקשה הגמרא: **מה ראה זמן עצי כהנים והעם להימנות** במשנה באופן מיוחד בזמנים מיוחדים? והרי כל אחד יכול להתנדב ולהביא עצים למערכה, ומתי שירצה, ואם כן, מה הוא המיוחד באותם הזמנים?

אלא, שבשעה שעלו ישראל מן הגולה בימי עזרא, ולא מצאו עצים בלשכה לאש המערכה, ועמדו אלו [אותם משפחות] ונתנדבו עצים משל עצמן, ומסרום לציבור, וקרבו מהן קרבנות ציבור.

ובשכר זה התנו עמקן נביאים שביניהם [כגון חגי זכריה ומלאכי, עזרא ונחמיה] שמעתי, לעולם באותם תשעה זמנים המנויים במשנה במסכת תענית, **אפילו הלשכה מליאה עצים, ועמדו בני המשפחות**

האלו ונתנדבו עצים משל עצמן, שלא יהא קרבן מתקרב אלא משלהן תחילה.

ולכן הם נמנו במשנה, להודיעך שהעצים שלהם, באותם זמנים המנויים שם, קודמין לכל שאר עצים שבלשכה.

אמר רבי אחא הא דאמרינן שעצים לקרבנות ציבור באין משל יחיד — **דרבי יוסה היא.**

דרבי יוסה אומר במתניתין: **אף הרוצה — מתנדב מעצמו להיות שומר חנם.** ואף שזכה בתבואה על ידי שמירתו, מכל מקום כיון שמוסרה לציבור הוי קרבן ציבור.

אבל לחכמים אי אפשר להביא עצים משל יחיד, כי גם אם ימסרם לציבור, הא סברי שאין קרבן יחיד משתנה לשל ציבור.

רבי יוסי בשם רבי אילא אמר: **דברי הכל היא.**

שכולי עלמא מודו שעצים — גם היחיד יכול להביא ולמסור לציבור.

לייעד אותה לצורך העומר, ואז לא נאסרת התבואה מדין "משומר".

ובמסכת בבא מציעא קיח א יש שלוש לשונות במה נחלקו חכמים ורבי יוסי אם השומרין נוטלין שכרם מתרומת הלשכה בדוקא או שגם היחיד יכול להתנדב לשומר, ואחת הלשונות מבארת שנחלקו אם הבטה בהפקר קונה, ונמצא שאם השומר מתנדב הוא זוכה בספיחים לעצמו, ואחר כך הוא מוסרם לציבור, וחיישינן שלא ימסרם יפה יפה.

בהרחבה בשאלה זו, ובחזון איש לבבא מציעא נח א.

ואף על פי שאסור לשמור פירות שביעית, לצורך גבוה מותר [תוס' מנחות פד א].

והקשו התוס' במנחות, לשיטת רבינו תם שמשומר בשביעית אסור באכילה, אם כן, נאסרת התבואה המשומרת לאכילה, ואיך מותר להקריב ממנה את העומר, והרי צריך העומר לבוא מתבואה המותרת לישראל באכילה.

ותירצו שלא היו מונעים את האנשים מלקחת את התבואה, אלא רק היו מודיעים להם שיש